

Aalborg Stiftstidende og Adresse-Avis.

Forsendes med Brevposten, ifølge kongl. allernaadigst Bevilling.

Aar 1857.

Lørdagen den 11te Februar.

N° 25.

Udgivet af J. Chr. Borch & U. Ph. Ricé's Enke. — Redigeret af Capitain v. Søderberg, Ad. af Db.

Frankrig.

Det er især, naar de reent materielle Interesser komme paa Bane, at de to Hovedpartier, der i vore Dage kæmpe imod hinanden, søge at forsvare hver sit Terrain Skridt for Skridt. Saaledes ogsaa, og maasse fornemmelig der, i de Franskes Deputeredes Kammer. Det kan ei være uden Interesse at kaste et Blik paa disse to Partier, der tildeels have beholdt de ældre Benævnelser, men langtfra ikke mere indbefatte de samme Elementer; endnu taler man om et aristokratisk og et demokratisk Parti, men de have begge utallige Underafdelinger eller Nuancer, som det i Kunstsproget hedder. Naar man nu i Frankrig taler om Aristokrati, da er Taleren ikke mere om den gamle Adel, med dens Slotte, Privilegier, dens fordærvede Sæder, forgjældede Tilstand o. s. v.; det nærværende Aristokrati er nyt, det har dannet sig af den forhen saakaldte „Middelstand“ og den begynder allerede at yttre Lyst til, paa sin Side, ligeover for Folket, at indtage omtrent samme Stilling, som Adelen i sin Tid havde indtaget imod den. Begrebet, man nu knytter til denne Benævnelse „Middelstand“, der vel i Grunden ikke engang passer mere, er egentligt et negativt. Alle de, som ikke absolut have nødt til at arbejde, for at subsistere, regne sig til den. Derfor blive ogsaa dette nye Aristokratis Medlemmer, skjøndt ikke alene Capitalister, Banquierer og Grundeiere, men ogsaa den høiere Handelsstand, Dyrigheden og Embedsmænd regne sig til den, af det demokratiske Parti beærede med Titelen „Lediggængere“, i Modsætning til de egentlige „Arbejdende“. I Kampen mellem begge Partier gjælder det nu om, hvorvidt man skal opfatte Julirevolutionen i den Mening, at den har overdraget „Lediggængerne“ (i Ordets her antydede Betydning) Herredømmet over de „Arbejdende“. Det borgerlige Aristokrati besvarer naturligvis dette Stridsspørgsmaal bejaende og støtter sig paa den Mening, at det er i Besiddelse af 3 anerkjendte Fortrin: Dydragelse og aandig Uddannelse, Tid til at forøge den og Uafhængighed, og maa folgelig ansee sig kaldet til, formedels disse Egenskaber, alene at afgive en Stemme i de offentlige Anliggender. Demokratiet derimod gjør Fordring paa at ville tale et Ord med, og grunder sin Fordring paa, at det indbefatter den langt talrigere Deel af Nationen, at det folgelig er nødt til at bære de fleste Byrder, og altsaa ogsaa nødvendig maa ansee sig berettiget til at udøve de fleste Rettigheder. De foreholde det borgerlige Aristokrati, hvor flet der blev sørgt for det, saalænge Adels-Aristokratiet udelukkende sad ved Roret og beklage sig, vel ikke uden Grund, over, at de offentlige Anliggender nu, i det borgerlige Ari-

stokratis Hænder, omtrent paa samme Maade ledes i en selvskjærlig Aand og uden noksom at agte paa det egentlige Folks Vel og Læve. I Debatte om Municipal-Anliggender, der nu forestaae, ville begge disse Partier, og især med Hensyn til Valgret og Valgbarhed, naar en Reform heri kommer paa Bane, djærvt forsøgte, hver sin Sag, og vi ville stræbe at følge Forhandlingernes Gang i disse Diskussioner, der give Anledning til at gjøre interessante Blik dybt ind i Folkelivet, saaledes som det efterhaanden, sjældent adslige, men oftest ad slangebugtede Veie, uddanner sig og stræber mod et nyt Maal.

I Kamret var af Ministeriet foreslaaet en ikke ubetydelig Nedsættelse i den Sum, som er bevilget til Understøttelse for Emigranterne fra Udlandet. Nogle af de fornemste blandt de polske Emigranter have til Kamret indgivet en Petition imod denne Nedsættelse og Sagen debatteredes i Mødet d. 28de Jan. Adskillige Medlemmer toge sig varmt af de trængende Polakkers Sag, men Ministeren Guizot bemærkede ganske koldt, at, naar Kammeret vilde bevilge 700,000 Fr. mere, end der i Budgettet var anslaaet for fremmede Flygtninge, kunde han Intet have derimod. Den Deputerede Hr. Salverte gif saavidt, at han kaldte de sligtede Polakkers Understøttelse en Uregsgjæld, som den franske Nation var Polen skyldig, da Frankrig vilde have havt russiske Hære at bekæmpe paa sine Grændser, hvis den polske Revolution ikke var indtraffen. Petitionen blev da heder ikke afvist, som Ministeren havde forlangt, men derimod af Kammeret henviist til Ministeriets videre Foranstaltning. Formodentlig i Mangel af vigtigere Materier har Journal des Débats gjort meget Væsen af et Hofbal, som den 25de har været givet i Tuilleriesne. Den kongelige Familie brod først op kl. 3 om Natten og Selskabet bestod af mere en 4000 Personer. Den Etikette, der denne gang var foreskrevet, har atter givet Bladene Leilighed til at gjøre Udsald mod Hofset for formeentlige nye Tilbagekridt mod Restaurationsepoken og den da herskende Hofsvang. De i saa Henseende givne Forskrifter have ogsaa foranlediget adskillige comiske Sener. Det var nemlig bestemt, at ikkun Deputerede kunde erholde Udgang i deres sædvanlige Dragt, de øvrige Gæster derimod, med Undtagelse af dem i Uniform, maatte for at indlades, være iførte Habit habilé (den saakaldte franske Frakke.) Blandt de Indbudne befandt sig ogsaa Hr. Coulman, forhen Deputeret og Statsraad. Han blev afvist tilbage, fordi han havde feilet imod hiin Betingelse. Han tilskrev derpaa Kongens tjenstgjørende Adjutant søgende Linier, som han ligeledes har offentliggjort i Journal-

Derne: "Da mine Embedspligter i de sidste 3 Aar ikke have kaldt mig til Tullletterne, var jeg ubevidst med de Fremmede, som Gikketen i denne Tid har gjort ved Høffet. Jeg vidste ikke, at Borgereen ikke kan faae Udgang til Borgerkongens Hof, med mindre han er pudset som en en Laquai eller Marquis fra den gode gamle Tid. Da jeg nu, formiddels min revolutionaire Drage, som jeg tog Feil i at ansee for vor Tids Habit habilé, er bleven afvist, saa vil De heri finde min Undskyldning for, at jeg ikke har profiteret af den Guldbylde, med hvilken De i Kongens Navn havde beæret mig. Jeg undrer mig saameget mere over, at Habit habilé igjen er kommen til Værelse, som man endnu ikke har fordomt Damerne til at vise sig i Robe de cour og Klæder med Støb. Skulde iøvrigt maaske ogsaa igjen en Dvergardenbørstesters Post være besat, for at vaaage over Dyrholdelsen af disse vigtige Institutioner, der paa en saa værdig Maade kalde Ludvig den 14 des Tidssalder tilbage i vor Grindring, saa tør jeg bede ogsaa at forebringe ham min Undskyldning!"

Hyeste Postretninger.
England.

Begivenheden med Skibet "Viren" i Sortehavet maa fortiden ansees for at fortjene fortærlig Opmærksomhed. De engelske Blade tabe den ikke heller af Sigte, og mindre vil dette blive Tilfældet i Parlamentet. I blandt andre nyere Efterretninger fra Constantinopel meddeles "Times" nogle nærmere Omstændigheder med Skibets Fortagelse. Den Lods, som Skibet havde forskaffet sig i Samson, for at lodse til Subjukt-Rale er nemlig kommen tilbage til Constantinopel, og man erfarer af ham, at Indvaanerne paa Kyften have modtaget det engelske Skib paa det venkædeligste, at Skibets Supercargo, Hr. Bell, som maatte gjøre en Rejse af nogle Mile ud i Landet, for at underhandle med den circassiske Bey var bleven eskorteret af 500 Ryttere, beværet paa det prægtigste og efter at en Sammenkomst med flere Hovedinger var foranstaltet, havde han assat sin Ladning Salt paa det Fordeelagtigste imod Bor og Bupbomtre. Imidlertid var kun en del af Ladningen bleven landset, da den russiske Brig ankom. Man seer endvidere, at Skibscaptainen, paa den russiske Officers Spørgsmaal, hvorledes man kunde vove imod Keiserens utrykkelige Forbud at løbe ind i en Havn paa den circassiske Kyft, havde beraabt sig paa den Omstændighed, at den brittiske Regjering aldeles ingen Notice havde taget af det russiske Blocade-decret. Endvidere seer man, at Kyftbeboerne, ved en Deputation til Skibschefen paa Skibet "Viren", havde tilbudt ham al mulig Bistand, hvis han vilde modfætte sig den russiske Brig, hvortil han imidlertid intet Rald følte. Kyftbeboerne indskrænkede sig da til, snarest muligt, at sende den omtalte Lods tilbage til Constantinopel, for igjennem ham hurtigt at komme til Kundskab om, hvad den brittiske Regjering vil foretage i denne Sag.

Foruden Times's Beretning om den har Hr. Bell i London, tidligere Associe af det Handelshuus, som har udredt det Skibet, givet en Fremstilling af Tildragelsen i "Morning Chronicle" (Lord Palmerstons Organ); dette ministerielle

Blad seer sig af denne Fremstilling foranlediget til at erklære sig temmelig afgjort til Fordeel for Eierne og Befragterne af det confiskerede Skib. "Det er ikke meer end billigt" siger bemeldte Journal, "at tage Hensyn paa denne Fremstilling, efter at den russiske Regjering har fortalt Sagen paa sin Maade. Vi have hidtil afholdt os fra enhver Discussion om den, fordi Debatter i Aviserne ikke egne sig til at formindste det Knudrede i Sagen. Vi vidste, at Begivenheden vel vilde blive taget under Overveelse af Regjeringen, og vi troer, at Landet med største Tillid kan stole paa dens Klogskab og Energi. Det gjælder ikke her om Parti- eller Persons-Hensyn, men om Fædrelandets Værd og maaske om Fred eller Krig; de udenlandske Journaler maaske kaste saamegen Skygge, de vil, paa Tvivlighederne mellem de politiske Partier i England; de kunne være forvissede om, at Sager af denne Natur sjælden vilde finde os enige. Vi maaske gjøre den Bemærkning, at vore franske og tyske Collegaer vilde have vist en roesværdigere Delicathed, hvis de havde afholdt sig fra spydige Commentarer over en ensidig Beretning (den russiske), saalænge den anden Part endnu ikke er hort. Rusland gjør Fordring paa Souverænitets-Ret over Kyften Abassien og grunder sin Fordring paa Tractaten til Adrianopel. Det første Spørgsmaal, vor Regjering har at tage Hensyn paa, er da, om hele Kystlinien fra Mundingen af Kuban til Fortet Nicolaus ved den 4de Artikel i hñin Tractat er bleven afstaaet til Rusland. Antages dette, da maa nødvendigvis det andet Spørgsmaal opstaa, om Tyrkiet selv har været berettiget til en sliq Aftrøelse. Skulde det da vise sig, at Rusland, hverken de facto eller de jure tør gjøre Fordring paa Souverænitets-Retten over hñin Kyft, saa er det naabentbart, at det ved at borttage og condemnere Skibet "Viren", har gjort sig skyldig i Soroveri. Naar vor Regjering og Kron-Turkerne fatte denne Anskuelse, da vil der blive forlangt en Erklæring. Det er meget muligt, at vi tage Feil, men det forekommer os, som om Skibet "Virens" Optagelse paa ingen Maade kan retfærdiggjøres." Saaledes omhandles Sagen i "Morning-Chronicle". Ikke heller unnlade Fastrandets Journaler at drøfte den.

Saaledes læser man i en Würzburger Tidende følgende Raifonnement om denne Gjenstand: "Den engelske Skonner "Virens", Fortagelse er en Tildragelse af en alfor alvorlig Natur, til ikke at underkastes nærmere Provelse. Naar man betænker, hvilken Umage de engelske Dagblade og, fremfor alle, Regjeringens Organer i lang Tid have gjort sig, for i hele Europa at stemme den offentlige Mening imod Rusland; overveier man endvidere, at man endogfaa til dette Formaal har brugt egne Journaler, hvis Redactions-Tone sienesynlig ikke er bleven fremmed for de engelske Diplomater, og kaster man endelig et Blik paa den triumferende Tone, med hvilken formæmelig Lord Palmerstons anerkjendte Organ "Morning-Chronicle" forkyndte, at Skibet "Viren" foretog en Rejse, paa hvilken det vilde byde den russiske Kyftbevogtning Trods, saa faaer det Udseende af, at dette Skibs Udsendelse til den circassiske Kyft ikke tør betragtes som en blot privat Speculation, men snarere som et indirecte Skridt af den engelske Regjering, for at anstille et

Forseg paa, hvad Rusland vil lade sig byde. Da nu den russiske Eskadre ikke har tøvet med at handle efter sine Forholdsordre, hvilke ikke alene være de diplomatiske Agenter i Constantinopel, men ogsaa Cheser paa hñin Skonner, fuldkommen bekendte, saa bliver det nu det første Spørgsmaal, paa hvis Side Retten befinder sig?" o. s. v. Det tyske Blad holder til den Mening, at Rusland har Retten paa sin Side, paa Grund af, at den Krig, der har foranlediget Blocadedecretet, maa ansees for en Krig mod oprørske Underfaatter og ikke som en Erobringskrig. Men det er netop denne Anskuelse, England ikke vil lade gjælde. Bar Sultanen ikke Herre over Landet, da han astraadte det, saa kan Circassien heller ikke ansees for en russisk Provind og Rusland er altsaa paa ingen Maade berettiget til at sætte dets Kyfter under besværlige Quarantaine-Loves, paa Handel og Samqvem saa betydeligt indvirkende, Indflydelse!!

Tyrkiet.

Porten har flomme Efterretninger fra de forskjellige Provindser i det europæiske Tyrki. De give stærk Formodning om, at der atter har dannet sig et Forbund, lig det tidligere Græske (Metarjet), der har til Formaal paany at rejse den christelige Befolkning i Thessalien, Albanien, Macedonien, Bulgarien og Rumelien imod det tyrkiske Herredomme. Der ere umiskjendelige Tegns til, at der ikke alene er anvendt Overtaleskunst og glimrende Løfter, for at naae Maalet, men at det heller ikke mangler paa Pengemidler, naar de behøves. Hvor dette Forbund egentlig har sit Udspriug, er endnu ubekendt med et tørt Slor; det er idetmindste vel ligesaa vanskeligt at ferudsætte, at det ledes fra Ddesa som fra Alexandrien eller Morea, hvilke Formodninger imidlertid alle ere udbredte i Publicum. Er det end ikke sandsynligt, at man vil kunne udrette noget, naar Porten itide tager sine Forholdsregler og ikke som ved Grækeropstanden, lader Jaren vove sig over Hovedet, saa seer man dog heraf, at man bliver ved at rykke de svage Støtter, hvorpaa den tyrkiske Stat nu hviler. Den gamle Formodning faaer sjælden mere Vægt, at det, idetmindste i Europa, maaske snarere end man troer, er forbi med det tyrkiske Herredomme, hvortil rigtignok det tyrkiske Riges eiendommelige Forhold bidrage det Meste. Netop hvad der i en anden Stat med ungdommelig Kraft, vilde fremkalde et nyt Liv: Reformer som udgaae fra Regjeringen, fremkynde her det critiske Dieblik, idet de forstemme Muselmanen og gjøre ham ligegyldig, imdens de opmuntre Grækeren, hvis ivrigste Driske er at blive regjeret af en christelig Tyrke, til at benytte dem til sin Fordeel. Det er endnu en særegen Omstændighed, at det tyrkiske Riges Industri og Handel næsten udelukkende er i Grækernes Hænder, medens Tyrkerne hange ved deres gamle økkesløse Læbhed; Landets Rigdom maa da tilsidst ganske komme i Grækernes Hænder og hvor Skattene ere, der er Magten. Et nyt herarist Forbund fremkynder vel altsaa i det Høieste et Resultat, der i Tidens Længde ei vil udeblive, men som et utidigt, voldsomt Forseg, der mistlykkes, imidlertid vel muligt kan forhale nogle Decennier.

Frankrig.

Paa Borsen i Paris hed det den 2den Febr., at der var forefaldet utrolige Dptrin i Strafsborg. Efterat de fængslede

Deeltagere i Complottet af 31te Decbr. af Turnen vare straffede, havde de fire andre Anklagede, som tidligere havde reddet sig ved Flugten, frivillig indfundet sig, for ligeledes at lade sig straffe. De maatte naturligvis midlertidigt finde sig i at vandre i Fængsel; af dette skal Folket i Strafsborg med Magt have villet befrie dem, og Forsoget er, efter hvad man fortalte paa Borsen, lykkedes. Disse Rygter bragte Fonds til at falde, saa meget mere, som deres Udbredere ikke med Vished kunde angive, hvilken Rolle Garnisonen i Strafsborg havde spillet. Mod Enden af Væretiden heb det imidlertid, at Garnisonen igjen havde hæftet de befrieede Fanger og at disse Dptrin desuden havde foranlediget talrige Fængslinger.

Fædrelandet.

Kjøbenhavn, den 7de Februar.

Bulletin i Anledning af Hs. Majestæts Eygdøm; Den 5te Februar. "Hs. Majestæt har i afsigte Nat haft nogen ved Hosten afbrudt Søvn, men vedbliver dog, som de forrige Dage, at befinde sig noget bedre." D. 6te. "Hs. Majestæt har i afsigte Nat haft 5 Timers Søvn og Hosten bliver løsere; Appetiten er god og Kræfterne ere bedre." D. 7de. "Hs. Majestæt har i afsigte Nat haft 4 1/2 Timers god Søvn; Hosten har været mindre haard og Allerheistessammes Befindende er i det Hele som de forrige Dage.

Børs-Cours.

Kjøbenhavn, den 7de Februar.

Hamb. 2 M. — f. S. 202.	Oblig. 102 1/2 a 103 Rbb. r. S.
Sp. 202. — Bank-Disconto 4 pCt.	4 pCt. norsk Laan af 1828 101 1/2 a 102 i r. S.
Norske Speciescedler pr. 100	4 pCt. nye norske Oblig. af 1834 101 1/2 a 102 i r. S.
Ep. 179 1/2 Rbb. Cedi.	4 pCt. Do. Do. 101 1/2 a 102 i R.
Evenisse Cedi. pr. Rbd. Rigsg.	4 pCt. uopfyldte norske Statsobligat. — a — i R.
48 1/2 a 48 1/2 Rbb. Regn.	3 pCt. engelske Laan 73 Rst.
4 pCt. fgl. Obligationer (uden Rente) 90 1/2 Rbb. Ed.	4 pCt. svenske Hypothek-Kaaske Oblig. 92 1/2 a 93 i R.
Nationb. Lbl. (Laanet 4de Febr. 1820) 102 1/2 Rbb. r. S.	3 pCt. engelske Laan 73 Rst.
4 pCt. uopfyldte Rigsbank-Obligationer, den 7de Febr.	4 pCt. svenske Hypothek-Kaaske Oblig. 92 1/2 a 93 i R.
Hamv. r. g., den 7de Febr.	Bordeaux 189 1/2. Petersborg 9 1/2.
London 2 M. 13 Rst. 6; f. S. 13 Rst. 7 1/2.	Madrid 44 1/2.
Cadix 45. Lisabon 48. Amsterdam 2 M. 35, 85; f. S. 35, 60.	Kjøbenhavn 202. Species pari. Louisd'orer og Gredrid'orer 11 Rst. 2 1/2 f. Est. i Banco.

Alborg.

I Anledning af den sørgelige og opværende Hændelse paa Tolbod-Vinhuset i Kjøbenhavn, have baade Dagen og Kjøbenhavnsposten nogle senere Meddelelser og Bemærkninger. Man seer, at Hundene ere komne igjennem en Lem paa Plankeværket, der enten af Uforsigtighed har været aabnet, eller maaske saa raadden, at den har givet efter for deres Anløb. Begge Hundene skulle strax være blevene skudte. Retfærdighed synes ikke at have kunnet gjøre Krav herpaa, thi Hundene vare vel fornøjet dresserede til hvad de have gjort og paa en saa fin Instinct, at de strax skulde kunne kjelne, paa hvad Territorium de besandt sig, kunde man dog ikke med Billighed gjøre Fordring. "Det er ikke første Gang", siger Dagen, "at glubende Dagthunde i Kjøbenhavn have anrettet en saadan Ulykke, ved at Folk, som vel have været Uvækkede, men dog aldeles ikke have haft til Hensigt at stjæle, tilfældigvis ere komne paa deres Gebeet. Et Forbud imod at lade sliqe Hunde gaae løse, hvor og paa

hvad Tid det end er, synes derfor at kunne have god Grund, og at burde gives, da ingen bør have Ret til, for sin Giendom at sætte et Værn, der kan blive uskyldige Mennesker, som ved et Tilfælde nærme sig dem (undertiden til Cierens Tær, som f. Ex. ved Ildbrand) til Død eller Lemlæstelse. Desuden ere saadanne Hunde ikke sjelden nærmest Beskyttere af Nattevagtens rolige Søvn, istedetfor at de kun skulle være hans Hjælper imod Tyve, hvilket vel i de fleste Tilfælde kan opnaaes, ved at de staae lænked og da først slaaes løs, naar han, der som oftest er vel bevæbnet, blev overbevist om, at der var Fare paa Jærde. Da der gives et Lovbud mod glubende Dyrs Indførelse i Landet, synes det ogsaa at burde være formeent at opdrætte eller holde Huusdyr, der ere glubende og endogsaa at lade dem gaae løse." Saavidt "Dagen".

Et saadant uskyldigt Tilfælde som det her omtalte, synes isøvrigt ligefrem at opfordre til at vende Blikket did, hvor lignende Fare kunde være at besejgte. Vi have saaledes her i Aalborg et Par Sommerpladse, ligeledes kun adskilte fra Gade og Naboe ved Plankeværker og den Forbigaaende maa om Natten looprise disses Styrke, naar de indenfor værende løse glubende Hunde styrte imod dem og upaatvivlelig vilde gjøre det af med ham, hvis et Brædt gav efter. Men farligst forekommer den Foranstaltning os at være, som vi hvert Aar om Sommeren see averteret i Aviserne af Byens Blegmand, at nemlig Enhver advares for at komme paa Blegdammen om Natten efter Solens Nedgang, da Hundene i den Tid ere slagne løse. Blegdammen tæt uden for Byen er aldeles uden Hegn, ligger umiddelbart ved en Wei, der befares om Dagen, og det kunde da let hændes, at en Fremmed, der var ubekjendt med hiin Advarsel i Avisen, kunde komme til at betræde Blegdammens Gebeet efter Solens Nedgang en Sommeraften, og da uskyldigvis være udsat for en lignende gruelig Mishandling. Der vil neppe behøves mere end dette Vink, for at see denne Fare afsvendt. Mod en glubende Hund gives der neppe noget andet virksomt Bærg, end et ladt Skudbaaben, og selv dette kunde det være vanskeligt nok til alle Tider at anvende med Held.

Den lille nydelige Vaudeville "Fruentimmerhaderen" er af det Litcheenske Selskab allerede flere Gange givet og høret blandt dette Selskabs saare heldige Præstationer. Stykket er gammelt og spillede allerede for mere end 30 Aar siden af den saakaldte dramatiske Skole paa Hoftheatret i Kbhvn. Det kom siden paa det kgl. Theaters Repertoire og vandt, skøndt det blev givet saa hyppigt, at man vel hos Publicum kunde besejgte Overmættelse, dog steds, selv under de meest afvejlende Rollebesejtelser, stort Bisfald. Her er det af dette Selskab allerede givet 3 Gange, og vil vistnok gjerne kunne gaae engang endnu over Scenen; idetmindste vil det mere den Deel af Publicum, der mindre ser Comedie for at see Udfaldet, end for at nyde den virkelig kunstneriske Fremstilling af Charactererne. Denne er i Fruentimmerhaderen særdeles at rose. Baronesse Ronsbergs Rolle blev af Hr. Olsen givet med al den Livlighed og Anstand, og at det Skjelmeri, hvormed Forf. har tegnet den. Hendes hele Spil vidnede baade i Baronessens og Perettes Partier om, at denne Skuespillerinde kan være hjemme i begge Sphæ-

rer. Dog vil det vist ikke have undgaaet hendes egen Opmærksomhed, at hun ikke sjeldent taler for hurtigt i sine Roller, og derved gjør baade Diction og Declamation mindre behagelige for Tilhørerne, end de, ved hendes vakkre, høielige Organ, ellers kunde og vilde være. Marcell's Rolle blev af Hr. Nielsen givet med indtagende Lune; baade med Baronessen og Perette gik Scenerne fortræffelig; Scenen med Obersten, hvor Marcel forbereder Perettes Komme, lod Intet tilbage at ønske. Saint Ernest (Hr. Dr. Lamundt) blev givet med Udtryk og Følelse, og bidrog heelt igennem til at høre det ypperlige Sammenspil, der characteriserede hele denne Forestilling. Stykkets Sangnummere foredroges smukt, og det er Ummøbleren behageligt at kunne bemærke, at den Nydelse, de smukke Sangstemmer, som røbe Skole og Routines, ydede, ikke gik paa Spillet's Beføstning, hvilket saa ofte er Tilfældet. Denne Anke kunde man ingenlunde føre over Baronesse Ronsberg og Marcel, ligesaa lidt som over Perette. Blandede Efterretninger.

Om Maaden, hvorpaa Reformationsfesten fejredes i Kbhvn. i Aaret 1836, hedder det i en Beretning i "Kbhvnspst." "Der blev ringet med Klokker, og Stadens Porte bleve blandede. Saa blev der sunget og spillet omkring i Kirkerne, og Præsterne prædikede, men i Frue Kirke prædikede Bispen med en Guldmoers-Kappe paa. De, som havde Billet, de saae og hørte paa al den Stads og Herlighed. Nesten stod paa Gaderne og morede sig over de smukke Karetter og de nye Liberier og over Gardens Musik; nogle vare fulde og nogle fik Prygl. Hvor de ikke havde Garder, Hofcapel og Operapersonale, der gjorde de paa anden Maade Stads og Musik, saa godt, de kunde. Næste Dag blev der i alle Skoler læst op af en lille Bog; men ved Universitetet blev der creeret en Mængde latinske Doctorer og Magistre, saa mange man havde kunnet saae; Alt til Være for Reformationen, fordi den havde tændt Videnskabernes Lys. Den Dag var alle Boutiker aabne, men næste Dag vare de igjen lukkede, og saa var det atter i Kirkerne, og til Slutning stort Taffel hos Hs. M. Kongen. Ogsaa bleve der prægede to store Medailler, nogle i Guld og andre i Sølv, og atter andre i Bronze, den ene til Være for Reformationens Indførelse hos os, den anden til Være for denne Fes. Og endelig — og det var i Manges Mene det vigtigste — blev der uddeelt en stor Mængde Litter og Kors; Naadens Stuser aabnede sig og en Guldregn strømmede ned alt Folket over, og Mange bleve saare glade."

I det Helsingørs Avis omtaler den "Grundighed og Omstændelighed", hvormed "Fædrelandet" har drøftet den overhaandtagende Ufsik: "Nytaarsgratuleren", tilføier den følgende: "Vi fryde ved denne Leilighed at bemærke, at det er os bekjendt, at Helsingørs Politimester alt længe ikke blot har været betænkt paa at høre sidstnævnte Ufsik, men ogsaa gjort officielle Skridt i saa Henseende; men, saalænge de ellers kun maadeligen aslagte Politibetjente ikke paa anden Maade kunne forskaaffes den nødvendige Forøgelse i deres Indtægter, saa vilde det være ligesaa ubilligt at betøve dem den, der skal bøde paa en Knap fast Løn af 120 Rbd. Sølv aarligt, som det for Betjentene selv, saameget de end søle det Nødværdigende deri, er umuligt at assee samme."

Thorvaldsens Museum.

Undertegnede have fra vedkommende Forening i Kjøbenhavn modtaget en Opfordring til at foranledige Bidrag til det paatænkte Museum for Thorvaldsens Værker samlede her i Byen og i Omegnen. I denne Anledning tillade vi os at bekjendtgjøre, at et Exemplar af den udstedte Indbydelse med Subscriptionsplan henligger hos enhver af os til Eftersyn og Paategning, samt at vi ere villige til, i sin Tid, at modtage og at indsende de Bidrag, som nogen her i Byen eller i Omegnen af Interesse for dette Forhavende maatte ville yde. Hvorhos vi ikke undlade at bemærke, at selv de mindste Bidrag til det paatænkte Værks Fremme med Fornøielse modtages.

Aalborg, den 10de Februar 1837.
Fogtmann, Schmidt, Hansen, Tauber,
Biskop, Justitsraad. Justitsraad. Rector.
Vahl, Jens S. Herskind,
Regimentschirurg. Consul og Overkjøbmand.

Ogsaa jeg er bleven beæret med Opfordring til, igjennem dette Blad, og paa anden Maade, efter Evne, at virke for dette National-Anliggende og derhos anmodet om at give nedenstaaende Artikel af Dansk Folkeblad Nr. 51 Plads her i Bladet. Denne Artikel lyder saaledes: "Fra et Antal Medborgere er i disse Dage udgaaet en offentlig Indbydelse, som har Udførelsen af et stort Foretagende til Gjenstand. Indbydelsen er ikke stilet til Indbyggere af enkelt Stad eller Provinds, til Medlemmer af enkelt Stand, men til Landsmænd og Landsmændinder over den hele danske Stat; den er udsendt til alle Landets Kjøbstæder, og vil derfra, ved velvillige og nidkjære Mænds Omhu, blive meddeelt til Omegnens Beboere. Det er saaledes til Folket, at Opfordringen er udgaaet; det er til et Nationalværks Udførelse at der opfordres til virksom Deeltagelse, og Folkebladet bør ikke forsømme at bidrage Sit til at understøtte Opfordringen.

Et Museum for Thorvaldsens Værker, en Bygning, værdig til at indslutte Samlingen af de ypperste Værker, som den nyere Billedhuggerkonst har frembragt, er det, der er paatænkt at skulle reises i Danmarks Hovedstad, af det danske Folk.

Thi i det danske Folks Lod skulde det falde, at vor Tids største Konstner, saa stor, at ikke Aarhundreder have frembragt hans Lige, skulde tilhøre det. I Danmarks Hovedstad er Albert Thorvaldsen fød. Der er ingen Mand i Danmark, der elsker sit Fædreland og dets Ære, fra Kongen af indtil den ringeste Undersaat, som jo er stolt af dette Navn. Thi Manden, som bæ-

rer det, har bragt Hæder og Glands over det danske Navn; og naar vi beundrede de Skikkelser, der gik frem af hans skabende Haand, naar vi hørte hans Berømmelse forkyndes fra Land til Land, saae Europas Rige og Mægtige forene sig om at hylde hans Storhed, da kunde vi alene kalde ham vores; hvilken dansk Mand's Bryst føler sig ikke udvidet ved denne Tanke! Skulde da ikke Folket føle Drift og Trang til at hædre Folkets Mand? Vel sandt, hædret er han bleven som Faa paa Jorden. Paver og Konger have opsøgt Konstneren imellem hans Billedstötter, have kappedes om hans Værker, som den herligste Pryd for deres Kirker og Slotte, og lønnet Mesteren med Guld og Ærestegn. Men een Hæder, een Erkjendelse vil være Thorvaldsen kjær som ingen anden. Thi han tilhører os, ikke alene fordi Danmark er hans Fødeland, Kjøbenhavn hans Fødestad. Snart et halvhundred Aar fjernet fra sine Landsmænd, er han vedbleven at være dansk i Sind som i Sprog; at gjensee Danmark er hans kjæreste Tanke, hans faste Forsæt; her at see sig forstaaet og paaskjønnet, vilde være hans ædlest Løn.

Og naar en Bygning fremstod i Thorvaldsens Fødeby, reist ved Folkets frivillige Bidrag, som skulde, efter hans Udvalg og Anordning, overantvorde hans Værker og hans Roes til Efterverdenen; naar Fremmede herefter skulde drage til Öresund, for at beundre denne rige, uvurderlige Skat af Nordens store Konstner, og Mindesmærket stod her om, hvorledes det danske Folk havde vidst at skjønne paa sin Rigdom: var det da Konstneren eller var det Folket, som var hædret meest? Thi endnu er det sjeldent, at et Folk forstaaer at hædre sine store Mænd, imedens det eier dem. En sildig Efterslægt opvæiser dem maaske Mindestötter; men disse vidne kun imod den Slægt, som forsømte, hvad der nærmest paalaae den.

Men saa store Anstrængelser — vil En og Anden indvende, — saa store Summer anvendte paa et Værk, som, hvor smukt og betydningsfuldt det end kan være, dog ikke hører til dem, der betale sig med Renter! og det paa Tider, hvor Alt gjenlyder af Klage og Bekymring over Fædrelandets Fremtid!

Vi ville for det Første formane Enhver, som fører denne Tale, til at lægge Haand paa Brystet, og svare sig selv i al Oprigtighed: om han da er tilsinds at offere det Bidrag, for hvilket han her krymper sig, paa Fædrelandets Alter? og om han med lige Tapperhed afviser Fritstelser af ganske anden Art, hvor det gjælder Udgift til Forlystelser, Vellefnet eller Forføngeligheds Tilfredsstillelse? Hvo som ikke trøster sig til at svare bejaende paa disse Spørgsmaal,

lade sig i det Mindste nøie med, stiltiende at holde sin Skjærv tilbage, som Ingen kan ønske at modtage, men misbruge ikke, ved en Leilighed som denne, patriotiske eller oconomiske Tankesprog til, hos Andre at kjölne en ædel Begeistrings Varme!

„Men dernæst — det er sandt, en stor Pengesum maa bringes tilveie; og dog igjen, hvor liden maa den ikke kaldes, naar Sagen bliver seet fra den rette Side! Vi ere vante til fra ældre Tider, ved ethvert Foretagende, som kræver nogen Opmærksomhed, at see hen til Regjeringen eller til enkelte Rigmænd, og vente paa, at de skulle aabne den milde Haand; vi tænke altfor lidt paa, at hvad der er uoverkommeligt for den Enkelte, selv den Rigeste, er Smaating for Mængden, af hvilken Ingen behøver at være rig, kun at alle de smaa Kræfter virke tilsammen. Man betænke, at, dersom alene hvert tiende Menneske i Danmark gav et Bidrag af tre Mark, vilde disse Tremarker løbe op til en Sum af 100,000 Rbd., fremdeles til en Sum af 200,000 og 300,000 Rbd., naar et saadant Bidrag blev gjentaget i to tre Aar. Skulde derfor den fornødne Sum overstrige Kræfterne, da vilde det kun være Bevis for, at den Sands og Følelse mangler i Folket, hvorpaa der var gjort Regning, — hvorpaa der maa gjøres Regning ved ethvert Foretagende af den Art, der er et Folks Hæder. Er derimod denne Aand og Følelse saaledes tilstede, at det kan lykkes at vække Begeistring for Værket i Stad og Landsby, fra Palladset til Hytten, da vil Pengeløbet ikke kunne komme i Betragtning.

„Og det er dette, vi ikke kunne drage i Tvivl: at det danske Folk, Mand og Qvinder af alle Classer og Stænder, her vil finde en Leilighed, hvor det følger sig tilskyndet til at virke i Forening, og fra alle Sider, Hver efter sin Evne, at bidrage til at reise for Samtid og Eftertid et værdigt Mindesmærke om Nationens Taknemmelighed imod sin store Konstner.

„Til Efterretning tilføies: at, ligesom i enhver af Danmarks Kjøbstæder Committeeer vilde modtage Subscription, saaledes findes hos de Herrer Redacteurer af alle Tidender i Provindserne Planer, paa hvilke Enhver kan tegne sig, og som uddelles til Enhver, der maatte have Villie og Leilighed til at fremme Subscriptionen i sin Kreds. Skulde Nogen ønske at indbetale Bidrag uden Navns Opgivelse, da vilde disse Bidrag sammesteds blive modtagne, de være nok saa ringe. I Kjøbenhavn blev i de første Dage, efterat Indbydelsen var bekendtgjort, mange Bidrag tegnede af Individier af den arbejdende og tjenevende Classe fra 1 Rbd. til 1 Mk. Det er just dette Exempel, vi haabe vil blive fulgt og understøttet af Mange.“

For at fremme ovenstaaende Oiemed optager jeg endvidere af Committeeens Skrivelse til de

Mænd, den har søgt at interessere for Sagen, følgende dertil sigtende Ytringer: „Ved dette Foretagende kommer det især an paa, at Erkjendelsen af Thorvaldsens Værd og Fortjenester bliver klar og levende i Folket, at en almindelig Enthusiasme kan fremkaldes, for at lægge Stemmningen for den store Landsmand for Dagen ved et offentligt Vidnesbyrd.“ Enhver Dansk, i hvis Bryst en begejstret Tanke kan rummes, vil sikkert med Varme omfatte dette Anliggende, og søge, idet han bidrager til at fremme Thorvaldsens Hæder, at fremme Nationens; og at en saadan entusiastisk Stemmning vil kunne vækkes hos Folket, er vel udenfor al Tvivl, aldenstund man maa sande med Folkebladet, at „naar derette Vedkommende, Geistlige og Skolelærere, Godseiere og Fabrikbestyrere, ville i alle Landets Provindser arbejde paa at vække den, ville neppe Mange i Folket staae saa lavt, være saa utilgængelige for en højere Interesse end den materielle, at de ikke skulle føle Lyst og Glæde ved at give deres Skjærv til et Værk, som vil blive til Fædrelandets Hæder og Pryd.“

Endvidere har jeg foranstaltet Subscriptionsplaner henlagte hos Hr. Assessor, Ridder Kaye-rød, paa Stiftsbogtrykkeriets Contoir hos Hr. Cancelliraad, Procurator Jensen, paa Klubben „Enigheden“ og i det dramatiske Selskabs Conversationsværelse. Hos mig selv findes ogsaa et Exemplar af Committeeens Indbydelse til Gjennemkæmning for Enhver, der ønsker det. For hvad der tegnes vil Beretning efterhaanden blive givet her i Bladet. Jeg bør ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at „den ringeste Skjærv, der bydes med et velvilligt Sind“, med Glæde vil blive modtaget og at man kan tegne sig for Bidrag eengang for alle, eller aarlige Bidrag i 3 Aar. De tegnede Bidrag vilde ikke blive indkrævede strax, men først da, naar Planen nærmer sig sin Iværksættelse.

Nedenstaaende Artikel af „Kjøbenhavnsposten“ om denne Sags Fremme i Kjøbenhavn vil ikke undgaae Læsernes Opmærksomhed: „I de 8 Dage, der ere forløbne siden Subscriptionsplanen udkom, er den Sum, hvorfor der er tegnet, ste-gen til 15 à 16,000 Rbd.; blot ifølge nogle af de private Lister, som Committeeens Medlemmer have uddeelt her i Byen. De fleste af disse Privat-lister, saavel som samtlige til Autoriteter og Cor-porationer sendte Lister og endeligen alle uden-byes, ere endnu ikke indkomne. Hinn Sum er for en Deel tilveiebragt ved en stor Mængde smaa og meget smaa Bidrag. — Hs. M. Kongen har bevilget Portofrihed for den hele Correspondence angaaende dette Anliggende.“

Vi optage endnu følgende Brudstykke, denne Gjenstand angaaende af „Kjøbenhavnsposten“:

„Kan der tænkes et skjønner Mindesmærke om Thorvaldsens Værd og vor Taknemmelighed, end et Museum for alle hans Værker? Det er noget andet end disse Obelisker og Søller og Buster, med latinsk Lapidarsnak og tomme Emblemer; — det er Thorvaldsen selv i al sin Skjønhed, der til evige Tider skal være iblandt os. Det er noget andet, end disse Mumier i Linned og Peber — det er hans Sjæl, hans hele rige Sjæl, der evig ung vil leve med os; lyslevende skal han boe iblandt vore Efterkommere, og begeistre dem for den evige Skjønhed, „en faderlig Ven og kjærlig Veileder for Danmarks unge Kunstnere i sildige Tider, som han er det den Dag i Dag.“ Det er et Pantheon her i det kolde Nord, vi ville grunde, det er Grækenlands Guder, der skulle faae Borgeret i den Stad Kjøbenhavn, det er den christelige Plastik, der skal plante sit marmorhvide Kors iblandt os, og de ville gjøre Korstog hertil fra Øst og fra Vest og beundre og efterligne.

„Og de ville drage herhid fra Øst og fra Vest, og de ville sige: See alt det har en dansk Mand skabt, og alt det have hans Medborgere samlet: de fortjente at have ham, thi de vidste at skatte hans Værd. Det er noget andet end disse Blyheste, som jordisk Forfængelighed satte sig selv, end disse Marmorsarcophager, hvorunder jordisk Forfængelighed begrov sig selv; ja det er noget andet end selv hinn stolte Vendømesøile „ex are capto“, som ingen Moder kan see uden Taarer.“ — „Ingen Bønder ere udpantede for at more nogen Fyrste, og pynte hans Torve og Haver,“ — det er frie Mænds frie Værk! Det er derfor ikke blot et Minde om Thorvaldsens Virken og en Prydelse for Danmark, — det er tillige et Minde om den Borgeraand, som Frihedslængslen havde født, om den Nationalfølelse, som Culturen havde vakt i Danmark.

„Det er en saadan Foreningsaand, der har udrettet, hvad stort der er gjort paa Jorden, og dens Værker staae endnu som Vidner om den Begeistring, hvis Affødning de vare. Nu er vor Tid vel ikke rig, hverken paa Begeistring eller paa Penge, men det skulde i Sandhed være høist sørgeligt, om der ikke fandtes saa megen Almeenaand, saa megen Kunstsands, saa megen Nationalfølelse, som der udfordres til, paa en værdig Maade at bringe en skjøn Idee til Udførelse. Der gives dem, som tvivle — det forekommer os derfor at være en Æressag for Nationen at gjendrive en saadan Tvivl. Vi kunne ikke andet end ønske, at denne Sag maa finde beredvillig Understøttelse og al den Fremgang, som forstandig Iver og livlig Kjærlighed kunne berede den.“

W. v. Söderberg,
Redacteur af Aalborg Stiftstidende.

D o d e.

Bogmand A. Barenzen, 69 A.; Jfr. B. M. Schmidt; G. Rorschau, f. Almann; Alle i Kbhvn. Doctor medic. N. Møller, i Christiansfeldt. Apotheker L. Meldal, 32 A., i Storeheddinge. Fru C. M. v. Krog, f. Hjorth, 71 A., i Ringkøbing. Kond. E. P. Hoegh, 33 A.; Jfr. J. E. Jørgensen, 25 A.; begge i Beile. C. M. Wistoft, f. Jespersen, 30 1/2 A., i See i Viborg Stift. J. G. Høpff, 16 A. i Ribe. S. J. Maar, f. Comtesse af Ranzau, paa Drumgaard i Fyen. A. D. Sørensen, f. Nielsen, 52 1/2 Aar, i Odense. Havnefoged Chr. Diderichsen, 74 A., i Randers.

Fæderikshavns Stiftsliste.

Indt. D. 6te Febr.: H. M. Madsen, J. C. Kjær og E. Rasmussen; Alle f. Hull, best. t. Svendb., ball. Aalborg Torvepræster, den 11te Februar. Drejefod 4 a 5 p.; Kalvefod 5 a 7 p.; saltet Flest 12 a 13 p.; fersk Flest 11 a 12 p.; Herregaardssmør 20 a 22 p.; Bønderfod 18 a 19 p.; pr. Pd. Rug 3 Mk.; Kartofler 12 p.; pr. Skp.; Hg 26 a p.; pr. Snees.

Aalborg Kirker.

Første Søndag i Fasten prædiker til Hoimesse i Budolphi Kirke Hr. Pastor Boesen; i Frue Kirke Hr. Pastor Fogh. — Til Aftensang i Frue Kirke Hr. Adjunct Kemp; i Budolphi Kirke ingen Gudstjeneste. — I Narre-Stranders Kirke Kl. 9 1/2 Hr. Adjunct Kemp. — I Sønder-Stranders Kirke Kl. 1 Hr. Pastor Fogh. — I Hospitalet Kl. 8 1/2 Hr. Pastor Boesen.

Begravede. D. 7de Febr.: Snekerm. Bontilius's Datter, Waren Catharine Bontilius, 24 A. — D. 9de: Entefru Etatsraadinde Christiane Sophie Hedevig Preeßmann, født de Vertouch, 81 1/2 A.

Ved Talletteriets 1446de Trækning i Kjøbenhavn udkom: Nr. 26. 68. 13. 78. 53.

Bekjendtgjørelser.

Restancelisterne over Skatter og Communal-Afgifter af Aalborg Kjøbstads Indvaanere for sidste Halvaar 1836 ere nu approberede til Udpantning; — forinden denne imidlertid iværksattes, bliver, til Udførelse af Forordningen den 2den Juni 1830, Listerne endnu, til næste Uges Udgang, henlagte hos Statteindcasator Lütken, hvor Vedkommende, uden at erlægge Gebyr, kunne clareere deres Skyld, men, efter saadan Tid, paabegyndes Udpantning, uden videre Barsel.

Aalborg Bnsfoged- og Birkedommer-Contoir,
den 11te Februar 1837.

Wolfferdt.

At Forsamling i Kjøbmandslauget afholdes paa Compagnihuset Mandagen den 13de Februar om Eftermiddagen Kl. 4 1/2 bekjendtgjøres herved af Jens S. Herskind.

Skuespil i Aalborg.

Søndagen den 12te Februar opføres: Den Gjerri-ges Datter, Skuespil i 2 Acter af Bayard og Poul Dupont, oversat af C. Borgaard. Derefter: Rei, original Vaudeville i 1 Act af Joh. E. Heiberg. Forestillingen begynder præcis Kl. 6.

Titchen & Kjergaard.

Capitain Peter Dam, forende Sluppen „Frederik & Maria“, agter at afgaae fra Kjøbenhavn snarest muligt. Hvem der ønsker Barer med ham hertil bedes at indse de Drede usfortøvet.

Aalborg, den 11te Februar 1837.

En brunn Soppe, 10 Aar gammel, som er i Soel efter den paa Søngaardsholm opstillede Pingsk, anvises til Salg fra Stiftsbogtrykkeriet.